

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIETRO MERLI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑΣ

ΠΟΦΑΣΙΣΑ κι' εγώ κάποτε να ζητήσω το χέρι μιας δεσποινίδος και να την παντρευτώ, μά...

Καλύτερα όμως είναι να σάς διηγηθώ απ' την αρχή την παλιά αυτή ιστορία, και θα έδητε στο τέλος ότι άξιζε τον κόπο να τη μάθετε:

Όσο κι' αν προσπαθήσω, δεν θα μπορέσω να θυμηθώ υπό ποιες συνθήκες γνώρισα την οικογένεια Ντεγκινέφ. Μου φαίνεται όμως πως η γνωριμία μας θα έγινε σε κάποιο θέατρο, τον χειμώνα...

Οι Ντεγκινέφ ήταν ευγενέστατοι κι' επειδή μου άρεσαν, τους επισκεπτόμουν ταχτικά στο σπίτι τους, που ήταν ένα από τα καλύτερα μέγαρα της πόλεως. Η οικογένεια εκείνη ατελείωτο από τρία άτομα: Τόν σύζυγο, τη γυναίκα του και την κόρη τους. Ο σύζυγος ήταν πενήντα περίπου χρόνων, η γυναίκα του σαράντα κι' η κόρη τους δχι παραπάνω από είκοσι.

Φανότανσαν οικονομικώς ανέξαρτητοι, το σπίτι τους ήταν πολυτελέστατα επιπλωμένο και ο κύριος Ζοζέφ Ντεγκινέφ, άν κι' έλεγε πως ήταν γιαιρός, δεν έβιασκούσε το επάγγελμά του.

Ήσαν Έθραϊοι. Η κόρη τους μάλιστα, η Νοεμί, ήταν τέλειος τύπος χαριτωμένης έθραϊοπούλας, απ' αυτές τής κλασικής όμορφης που συναντά κανείς μονάχα στην Ανατολή. Πολύ μελαχροινή, είχε μίτη γλυτή, μάτια σπιθόβλα και μαλλιά έδένινα. Αν δεν ήξερε κανείς την καταγωγή της, σίγουρα θα τη νόμιζε για άσπαινα!

Εγώ, εκείνη την εποχή, θα ήμωνα καμιά τριανταριά χρόνων. Φανταστήτε τώρα τι θέσι μου κοντά στην όμορφη αυτή έθραϊοπούλα. Πολύ γρήγορα τ' όνομα της Νοεμί είχε γίνει η πιο αγαπημένη μου λέξη...

Μιά βραδείά, ανέφραστη αγάτη άρχισε να πλημμυρίζει την καρδιά μου, να μου πυροποιή τα στήθη. "Ω, τι άτέφανη εύτυχία έννοιωθα τις στιγμές που συζητούσαμε μαζί, καθισμένοι πλάι-πλάι, ενώ τα μάτια μου καθρεφτιζόντουσαν μέσα στα δικά της!... "Είλεα σ' έναν άπειρο άπειρο εύτυχίας!...

Αν και μου είχε περάσει από το μυαλό η παράξενη ιδέα ότι ο Ντεγκινέφ έπεδιώζαν τη γνωριμία μου, γιά να μέ κάμουν, άργά ή γρήγορα, γαμπρό τους, όστόσο δεν τολμούσα να ζητήσω το χέρι της κόρης τους. Έπεριμένα να μου κάμουν εκείνοι τη σχετική πρόταση.

Άλλ' ό καρός περνούσε κι' οι Ντεγκινέφ δεν μου έκαναν τον παραμικρό ύπαινημό περί συνουικεσιόν. Έντοιμεταξύ, τόσο έγώ, όσο κι' η αγαπημένη μου Νοεμί, έλυώναμε από τον έρωτά μας. Σκέφτηχα, λοιπόν, τότε να κάμω εγώ πρώτος την εύγενική χειρονομία και να ζητήσω από τους Ντεγκινέφ το χέρι της κόρης τους. Μόλις θ' άκουγε — φανταζόμωνα — την πρότασί μου ό ο κύριος Ντεγκινέφ, θα χτυπούσε χαιδευτικά το χέρι του στον άμο μου και θα μενε κατενθουσιασμένος...

Προτού όμως το κάμω αυτό, έπρεπε να έξασφαλίσω τη συγκατάθεσι της εκλεκτής μου. Όταν, λοιπόν, της μίλησα γιά το διάδημα που σφεπτόμουν να κάμω στον πατέρα της και τη ρώτησα να μου άπαντήρη ελλικρινά κατά πόσο ήταν διατεθειμένη να γίνη γυναίκα μου, εκείνη αντί άλλης άπαντήσεως, άίχτηρε στην άγκαλιά μου και κώλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά μου, μέ τον περιπαθέστερο τρόπο...

Ήταν ένα βράδυ τον Όκτωβρίου. Τη συνηθισμένη ώρα, μετά τό φαγητό, είχα πάσι στο σπίτι των Ντεγκινέφ. Ήμουν άποφασισμένος εκείνο τό βράδυ να κάμω πια την πρότασί μου στον πατέρα της λατρετής μου Νοεμί.

Συγκέντρωσα λοιπόν όλο τό θάρρος μου και σε μιά στιγμή που η συνομιλία μας γινόταν σε πολύ έγκάρδιο ύψος, άρχισα να λέω: "Από την εποχή που συχνάζω στο σπίτι σας, ή άξιολάτρευτη κόρη σας... Έξασρα, ένα άποσοδόντο κουνούνημα τής έξώπορτας, που απέσασε την προσοχή όλων μας, μ' άνάγκασε να διακόψω την έξομολόγησί μου. Ο κ. Ντεγκινέφ, παραγμένος, γύρισε πρός τό μέρος τής εισόδου και είπε:

— Ποιάς νάνα τέτεια ώρα; — Επακούθησε άλιγδισταγμο σιωπής, κατά την όποία οι Ντεγκινέφ

σινεννοήθησαν με τα μάτια, μη μπορώντας, να κρύψουν την άγωνία τους. Κατόπιν ή κ. Ντεγκινέφ σηκώθηκε και βγήκε έξω. Τότε ό κύριος Ζοζέφ, θέλοντας να διασκοδάση την ταραχή του, έγύρισε και μου είπε με κάποιο βεβιασμένο χαμόγελο στα χείλη:

— Μαντεύω, φίλε μου, τί θέλεις να μου πής. Η κόρη μου... Μά την ίδια στιγμή, ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά με πάταγο, μπήκε ή κυρία Ντεγκινέφ κατάχλωμη, και κατατρομαγμένη είπε στο σύζυγό της: — Ζοζέφ!... Ζοζέφ!... Έλα... Έλα γρήγορα!...

Ο Ντεγκινέφ την κούταξε με γουρλωμένα μάτια κι' άμέσως την άκούληθησε στο δίπλανό δωμάτιο.

Δέν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κι' άκουσα έναν πυροβολισμό. Τρομαγμένος, έτρεξα μαζί με την Νοεμί πρός τό μέρος απ' όπου είχε άκουστεί ό πυροβολισμός.

Ένα φοιχτό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια μας. Ο γιαρός Ντεγκινέφ ήταν σφαιρισμένος, άμόρφυτος στο πάτωμα. Σε μιά γωνιά τό δωματιού έκριναν τρεις άγνώστους που συζητούσαν μεταξύ τους με χαμηλή φωνή. "Υστερα, ένας απ' αυτούς με πλησίασε και μου είπε άγριεμένα: — Σείς, πώς όνομάσεσθε;

Η χαριτωμένη αυτή γυναίκα καθόταν στο δίπλανό μας τραπέζι, μαζί μ' έναν κύριο.

Μιά άλλη όμως έμφιερίδα δεν έδίστασε, στην περιγραφή του τραγικού εκείνου επεισοδίου, ν' άναφέρει φαρδία-πλατιά τ' όνομά μου και τό επάγγελμά μου, ως υπαίτηλου τό ύποπυγείον 'Εξωτερικών. Έκανε μάλιστα κάτι κάτι κρίσεις, δχι και τόσο κολακευτικές γιά μένα.

... Πώς συνέβη να συνδέεται — έγραφε ή έμφιερίδα εκείνη — ένας άνώτερος υπάλληλος του ύποπυγείον 'Εξωτερικών μ' έναν κατάσκοπο, μ' έναν άπαισιο τυχοδιώκτη;...

Εγώ, την εποχή εκείνη, είχα έπιπορτισθεί και με μιά άλλη — έκτός τής κυρίας έμφιερίδας μου — έμισοτενική άποστολή. Τέλος πάντων, δεν άξιζε τον κόπο να σάς άναφέρω τί άφορούσε ή άποστολή μου εκείνη... Άς είναι!... Αυτό μονάχα πρέπει να σάς πώ: "Οτι δεν ξανατίδα πια την άμορφη έθραϊοπούλα, την αγαπημένη μου Νοεμί. "Υστερα όμως από λίγους μήνες, θλαθα ένα μπλιεττάκι της, μέ πένθημο πλάσιο, στο όποιο μου έγραφε:

«Είμαι άναγκασμένη να έγκαταλείψω την καταραμένη αυτή πόλη και να ζητήσω, μαζί με την αγαπημένη μου μητέρα, ένα μακρινό άσυλο, πολύ μακρινό! Μή με ξεχάσετε, αγαπημένη μου, κι' αγαπάτε τη λατρευτή σας άρραβωνιαστικιά!...»

Ένα λεπτό άρωμα ξεφύγε από τό μπλιεττάκι εκείνο, τό ίδιο άκριβώς άρωμα που έννοιωθα να ξεφύγει από τό στήθος της, όταν άγκαλιασμένο άλλοτε, ένώναμε τα χείλη μας σ' ένα άτέλειωτο φίλι!...

Έτσι μάζ διηγήθηκα την τραγική αυτή έρωτική του περιπέτεια ό Τζίνο Καστίλλο, ύστερ' από τό φαγητό μας, μέσα σ' ένα από τα καλύτερα κέντρα του Ρίο-Ίανέρο. Τό κέντρο ήσαν γεμάτο από εκλεκτά άριστοκρατικά κόσμο κι' από πολύ όμορφες γυναίκες. Η τράζι-μπάντε των νέγων σκούριζε τραγύρω

Την άλλη μέρα, όλες ή έμφιερίδες περιέγραφαν τό τραγικό εκείνο περιστατικό. Η σημαντικώτερη μάλιστα έμφιερίδα τής πόλεως άφιέωνε ένα ώδύηρο άρθρο, τό όποιο, μεταξύ άλλων, ανέφρασε και τα εξής:

«... Μή θέλοντας να παραδοθή στους άστυνομικούς ό ψευτο-Ντεγκινέφ, έβγαλε τό πιστόλι του και αυτοκόνησε, προτού προφτίσουν να τού περάσουν τής χειροπέδες. Από του, πρós διείτις, έγκαταστάθηκε στην πόλη μας, έκανε τον Έθραίο και ζούσε πλουσιόποροχα. Ωστόσο, δεν ξεφύγε από την προσοχή των άστυνομικών μας, οι όποιοι μπόρεσαν κι' άνακάλυψαν ότι ήταν ένας άπαισιος τυχοδιώκτης, που κατά τη διάρκεια του πολέμου έκανε τον κατάσκοπο κι' επρόδιθε τα μυστικά τής πατρίδος μας στους έχθρούς.

Μετά την αυτοκτονία του κατασκόπου, συνελήφθησαν ή σύζυγός του κι' ή κόρη του, τις όποιες, όπως απέδειξε ή προανάκρισις, δεν βαρύνει καμιά κατηγορία. Συνελήφθη έπίσης στο σπίτι των Ντεγκινέφ κι' ένα άρκετά γνωστό πρόσωπο, τό όποιο όμως απέρη άμέσως ελεύθερο...»

